

Helsinki – Arkangeli – Helsinki: Seikkailu sinne ja takaisin

Me matkaan lähtijät olemme uneliaita kello 07. Vain muutamat pääsevät starttaamaan junan kyytiin suoraan Helsingistä, useammilla on takanaan vielä pitempi matka syvemmältä Suomesta; Kuopiosta, Jyväskylästä ja ties mistä. Sibeliuksen penkit ovat epämukavat torkkua, mutta myös rajamiesten tiukka käyttäytyminen tekee olostu tukalan. Porukkamme on kai samaa mieltä siitä, että hymy ei tekisi pahaa. Tosin venäläiseen passitarkastukseen se ei taida kuulua.

Pietarin juna-asemalta siirrymme rauhalliseen tyyliin lentokentälle. Tassutamme kiltisti metallinpaljastimien läpi, eikä ongelmia ilmene. Kiivetessämme Aeroflotin pieneen ja kiikkerään, mutta oudolla tavalla ”kodikkaaseen” koneeseen tunteet vaihtelevat matkalaisten kesken: jännittää, ihastuttaa ja kauhistuttaa. Junamatka kuitenkin kestäisi Arkangeliin useita tunteja – ja sinne on päästävää vielä saman vuorokauden aikana.

Vienanmeren rannalla, 350 000 asukkaan Arkangelissa meitä odotetaan. Pomor State University:n opiskelijat ja kansainvälisten suhteiden organisaattori Ludmilla ”Luda” Kurazova ovat suomalaista delegaatiotamme vastassa. Opintomatkamme aikana arkangelilaiset isäntämme järjestävät ohjelmaa aina kaupunkikierrroksesta, Malie Korelin puukylään tutustumiseen. Myös State Assembly:iin, paikalliseen hallintorakennukseen, pääsemme. Siellä äänestetään paikallisen ”oblast”in uudistuksista ja säädöksistä. Rakennus on mahtipontinen, tunnelma on mahtipontinen ja puheetkin ovat mahtipontisia. Osa maisterikoulun opiskelijoista sekä johtaja Kaakkuriniemi kyselevät demokratiasta, päätöksenteosta ja puolueista, kuten valtioppineiden kuuluukin.

Pomor State University:ssä kuuntelemme muutaman luennon per päivä. Muun muassa Rouva Vera Stepanova luennoi energiapolitiikasta, Herra Juri Jeshkilevin kehottaa pohtimaan pitäisikö Venäjän liittyä EU:hun ja johtaja Kaakkuriniemi vertailee Suomen ja Venäjän rooleja globalisoituvassa maailmassa. Luentojen jälkeen yritämme päästä suomalais-venäläisissä pienryhmissä yhteisymmärrykseen ja selkeään lopputulemaan luennoitsijoiden esittämistä tiukoista kysymyksistä, vaikka oikeita vastauksia ei taida ollakaan.

Opintomatkamme huipentuu... tietenkin yhteiseen illanviettoon shampanjan voimalla ja koordinaattori Peltosen innostavaan puheeseen. Osallistujat tyytyväisiä, että pääsimme mukaan ja koordinaattori Peltonen on tyytyväinen, kun sai taas kerran järjestää. Toisaalta tuumaamme, että Arkangelin rantoja puhaltanut Jäämeren kylmä tuuli on huojennuttavaa jättää taakse. Valikoidusti lämmitetyt hotellihuoneet ja ruosteinen kylmä vesi ovat kohta muistoja vain.

Palaamme avartavia kokemuksia rikkaampana Pietarin kesään ja pian Repin vie meidät takaisin Suomen rajojen puolelle. Pohjoinen Arkangeli ja Pietarin toimivat vastakohtina toisilleen: kuitenkin lämmin vastaanotto vaatimattomassa ja sateisessa kaupungissa suhteessa Pietarin kermakakkuarkkitehtuuriin ja koviin tarkkaileviin katseisiin kertoo Venäjän kirjavuudesta vain murto-osan.